

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК ДЛЯ БАТЬКІВ «ЗАХИСТІТЬ СВОЮ ДИТИНУ!»

Найчастіше тільки фізичне насильство ми вважаємо насильством. Нам складно припустити, як часто ми самі демонструємо насильство або стаємо жертвами.

Виявляється, **насильство** – це ще й:

- ✓ погроза нанесення собі або іншому тілесних ушкоджень;
- ✓ невиразні погрози, як-от: «Ти в мене дограєшся!»;
- ✓ погрози піти, забрати дітей, не давати грошей подати на розлучення, розповісти про щось;
- ✓ заподіяння шкоди домашнім тваринам (щоб помститися партнеру);
- ✓ ламання та знищення особистих речей;
- ✓ використання брутальних слів, лайка;
- ✓ приниження, ображення, постійне підкреслювання недоліків;
- ✓ контролювання, обмеження в спілкуванні, стеження;
- ✓ заборона лягати спати, або насильне позбавлення сну;
- ✓ звинувачування у всіх проблемах;
- ✓ критикування думок, почуттів, дій;
- ✓ поведіння із ним/нею як із прислугою;
- ✓ ігнорування.

Насильством щодо дітей слід вважати:

- ✓ нехтування дитиною;
- ✓ нехтування обов'язків стосовно дитини;
- ✓ відсутність в сім'ї доброзичливої атмосфери;
- ✓ недостатнє забезпечення дитини наглядом та опікою;
- ✓ втягування дитини в з'ясування стосунків між батьками та використання її з метою шантажу;
- ✓ недостатнє задоволення дитини в їжі, одязі, освіті, медичній допомозі, за умови, що батьки матеріально спроможні зробити це;
- ✓ використання алкоголю до втрати самоконтролю над дітьми;
- ✓ нездатність забезпечити дитині необхідну підтримку, увагу, прихильність.

Не складно помітити, що все це не рідкість у наших сім'ях. Ми не розглядаємо це як щось особливе. Так поводитися наші батьки, батьки їхніх батьків. Така поведінка стала для нас звичною. І часто ми просто не замислюємось над тим, як це може вплинути на нас самих і наших дітей.

Чи знаєте Ви, що:

- Діти бачать, чують та пам'ятають більше, ніж думають дорослі. Нам здається, що дитина в цю хвилину не бере участі в конфлікті (захоплена грою, дивиться телевизор, перебуває в іншій кімнаті). Але насправді діти завжди знають коли батьки сваряться.

- Діти різного віку по-різному реагують, але на всіх дітей, навіть на немовлят, впливає домашнє насильство.
- Будь-яке домашнє насильство, не залежно від того спрямоване воно безпосередньо на дитину чи іншого члена сім'ї, травмує дитину!

Як діти реагують на насильство в сім'ї:

- Діти зазнають почуття провини, сорому і страху, так, ніби вони відповідальні в насильстві, яке їм доводиться спостерігати.
- Діти відчують сум.
- Діти відчують гнів, тому що вони не спроможні змінити те, що відбувається в сім'ї.

Як ці переживання відбиваються на поведінці дітей?

Вони можуть:

- реагувати надто агресивно;
- не визнавати авторитетів;
- бути пасивними чи пригніченими;
- мати вигляд заляканих;
- скаржитися на головний біль, постійне відчуття втоми, сонливість тощо.

Пам'ятайте!

В сім'ї дитина пізнає, як взаємодіяти з іншими людьми, як ставитися до себе і до оточення, як впоратися з труднощами і, за великим рахунком, що таке життя.

Які уроки може отримати дитина, що стикається з домашнім насильством?

Діти, що були свідками насильства в сім'ї, засвоюють:

1. Насильство – це засіб розв'язання конфліктів або отримання бажаного.

Цю навичку вони переносять спочатку в дитячий садок і школу, потім у дружні і близькі стосунки, далі – у свою сім'ю та своїх дітей.

2. Негативні форми поведінки в суспільстві – найвпливовіші. Діти переконуються, що тиск та агресія призводять до бажаного результату, і не шукають інших способів взаємодії з іншими людьми. Вони не знають про те, що можна домогтися бажаного, не обмежуючи прав іншого.

3. Довіряти людям, особливо дорослим – небезпечно. У своїх сім'ях діти не мають прикладу позитивних стосунків. Тому їм складно встановити близькі стосунки з іншими людьми. Вони не спроможні розуміти почуття інших людей.

4. Свої почуття й потреби не можна виявляти відкрито. Дитина не може виявити свої справжні стосунки в сім'ї, тому що до неї просто нікому немає діла, або за цим настане покарання. Врешті-решт вона втрачає цю навичку – виявляти свої справжні почуття. Дієві негативні почуття – вони привертають увагу, піднімають авторитет – тому тільки їх і варто проявляти. В результаті дитина: або

приховує свої почуття в сім'ї, знаходячи їм вихід на вулиці, в садочку, школі; або керується принципом – мовчи, терпи і принижуйся.

У сім'ях, де в стосунках з дітьми переважають контролювання, нехтування дитячими проблемами, тиск приниження один до одного, дитина може вирости агресивною або забитою, такою, яка не вміє постояти за себе. Тому **ми повинні частіше думати про те, кого ми хочемо виховати**. Ми весь час маємо пам'ятати, що **дитина – це наше дзеркало**.

